

YADDAŞLARDA YAŞAYANLAR

Ana, mənə nağıl danış...

37 yaşında nağıl istəyən həmkarımız 48 yaşında nağıla çevrildi

Biri vardı, biri yoxdu, bir Qənirə Paşayeva vardı. Mən onu jurnalist kimi tanıyanda, deyəsən, hələ otuz yaş yox idi. Amma özündən yaşlı həmkarlarından həmişə, xeyli irəlində olurdu. Daim hansısa ilkə, rekorda, yeniliyə imza atmağı bacarırdı. Əslində, bizim sahədə – jurnalistikada yenilik etmək, ilk addım atmaq o qədər də asan məsələ deyildi. Amma, o, bacarırdı.

Elə bu sətirlərin qələmə alınması zamanı da, o, özünəməxsus bir ilk yaratmış oldu. Belə ki, artıq bir ilə yaxın davam edən "Yaddaşlarda yaşayanlar" rubrikasına hər həftə bir mərhum soydaşımız haqqında yazı təqdim edirəm. O yazıların hamısı 25-30, bəzən də 35-40 il əvvəl şahidi olduğum faktlar və ya iştirak etdiyim hadisələr, tədbirlər, görüşlər barədə olub. Yəni rubrikamız keçmişləri yada salır. Qənirə haqqındakı bu yazını isə elə mərhumun dəfni günü qələmə almalı oldum.

Daha çox rəsmi tədbirlərdə görüşürdük. Həm müstəqil mətbuat vasitəsində çalışdığına görə nisbətən sərbəst idi, həm də özünün spesifik xarakterinə görə ərköynlüyü də bacarırdı, rəhbərliyin qarşıya qoyduğu vəzifələri yüksək səviyyədə yerinə yetirməyi də. Üstəlik, bütün həmkarlarının rəğbət və ehtiramını qazanmışdı. Bunu heç də hamı bacarmır.

Dövlət başçısının xarici səfərə getməsi və ya səfərdən qayıtması zamanı hava limanında, az qala, hamımızın əvəzinə suallar verirdi. Heç bir sualı da yersiz olmur və ona görə də cavablandırılırdı. Mən onun suallarına verilən cavablardan nə qədər istifadə eləmişdimse, bir Allah bilir. Bəzi həmkarları zarafatla ona "ANS-in aeroport müxbiri" deyirdilər. İncimirdi. Bəziləri isə sıramızda iki Qənirə olduğuna görə onu "Böyük Qənirə" deyər çağırırdılar. Son beş-altı gündə, xüsusən, vəfatından sonra mətbuat camiiyyəmin nümayiş etdirdiyi reaksiya sübut etdi ki, o, həqiqətən, Böyük Qənirə idi.

Amma tək-cə mətbuat təmsilçilərini? Əsla yox! Həmin bəd xəbər gələn gün, daha doğrusu, gecəyarısı – az qala, saat 12 idi. Qocaman bəstəkar Tofiq Bakıxanov mobil nömrəmə zəng etdi: "İttifaq bəy, o acı xəbəri eşitdin?" Sonra onun 90 illik yubileyi günlərində Qənirə

dim eləmişdim. Hər həftə bir neçə yaradıcı ziyalının və ya qələm sahibinin Milli Məclisə dəvət edilməsi də məhz onun Mədəniyyət Komitəsinin sədri seçilməsindən sonra yaranmış ənənə idi. Mən özüm də şahidəm

olmur. O, 37 ildə nə qədər mürəkkəb həyat görübmüş? Bu sətirləri də elə o şeirin bir neçə bəndi ilə tamamlamaq istəyirəm:

Bu gecə yata bilmədim, ana, 36 yaşın qorxusu vardı içimdə. Məni 37-yə aparən gecənin səhərində soyuq var. Üşüdüm, ana!

Bütün gecə səsin gəldi qulaqlarıma – Keçmişdən gəlirdi səsin: "Böyü, qızım, yeri, qızım, Dil aç, qızım!" – deyirdin... Böyüdüm, ana.

Yıxılıb-qalxdığım oldu... Qalxdım qalxmamağına, amma canım çox ağrıdı, qəlbim çox ağrıdı, Ana... Sən mənə bu dünyada qadın olmağın, Belə çətin olduğunu, deməmişdin axı... Ayaqların üstündə durmaq, namusunla yaşamaq, Haqq bildiyini söyləmək istəsən, Qadın olmanın bədəli çox ağırmış, ana! Sən mənə belə deməmişdin axı...

Heç kimə göstərmədim göz yaşlarımı, İçimə axıtmağı öyrəndim, ana. Bu gecə səsin gəlirdi qulaqlarıma – Mənə nağıl danışdırdın, Xeyirin həmişə Şərə qalib gələcəyini deyirdin.

Mən düz 36 il Xeyirin qələbəsini gözlədim, Şər qalib gələndə ağladım, ana! Sənin nağılların belə qurtarmırdı axı... Mən səndə gördüm insanı anlamağın necə səssiz olduğunu...

... Məni uşaqlığıma apar, ana. Sonu xoşbəxtliklə qurtaran nağıllar danış. "Biri var"ları çox olsun, 37 yaşımın ilk sabahını Sənin nağıllarına inanaraq açmaq istəyirəm.

İttifaq MİRZƏBƏYLİ XQ

xanımın nümayiş etdirdiyi qədərbilənlikdən, alicənablıqdan ağız dolusu danışdı. Tofiq müəllim telefonu qapadan kimi, Qəbələdən Ədalət Əliyev adlı ziyalı soydaşımız zəng etdi: "Müəllim, sosial şəbəkədə yazılanlar doğrudur?" Çox təəssüf ki, "doğrudur" – deməli oldum.

O, Ulu öndərin adını daşıyan fondada çalışarkən xalqa, bu quruma ehtiyacı olanlara, sözün həqiqi mənasında, Ümummilli liderimizin adına layiq xidmət elədi. Elə ona görə də vəfatından sonra bir həmkarımız yazdı ki, Qənirə Paşayeva həyatda ana ola bilməsə də, onun ölümü əl tutduğu çox adamı yetim qoydu. Mən bilən bundan yüksək qiymətləndirmə ola bilməzdi. Kimsə ata-anasından yetim qalır, kimlərsə Qənirə Paşayevadan yetim qaldılar.

Deputat seçiləndən sonra da bir çox həmkarlarından irəlində olmağı bacardı. Bir gündə həm parlamentin iclasında, həm də iki-üç tədbirdə iştirak edirdi. Üstəlik, ölkənin ictimai-siyasi həyatında elə bir hadisə olmurdu ki, Qənirə Paşayeva ona mətbuatda münasibət bildirməsin. Onun, həmin qəbildən olan bəlkə də yüzdən çox yazısını mən oxuyub redaksiya rəhbərliyinə təq-

ki, 60, 70, 80 yaş tamamlanan bütün ziyalının və jurnalistlərin hamısını dəvət edir və bizimlə görüşə özündən başqa iki deputat da çağırırdı.

Vəfat etdiyi gün Facebookda paylaşdığım bir neçə cümlə də məhz 70 yaşım münasibətilə mənə və daha bir neçə yubilyar soydaşımızı dəvət edib görüşərkən dediyi fikirlərdən ibarət idi: "İttifaq müəllim, hamı kosmonavt ola bilməz, Milli Qəhrəman ola bilməz. Hamının Xalq yazıçısı, görkəmli bəstəkar, rəssam olmasına da ehtiyac yoxdur.

Ehtiyacımız odur ki, hamı yaxşı vətəndaş olsun, məsuliyyətli insan olsun, yaxın dost, mehriban həmkar olsun. Bu baxımdan sizin bəxtiniz gətirib". Həmin gün o, bizi qəbul edərək sabaha daha inamla baxmağımıza üçün bir neçə söz dediyinə görə məmnun idi, mən isə özüm haqqında deyilən "bəxti gətirmiş adam" ifadəsinə görə.

...Dövlət radiosunda çalışdığım illərdə iş yoldaşımız olmuş Sevil Əliyeva Facebookda Qənirənin bir şeirini məhz müəllifin səsinə paylaşmışdı. Çox təsirli idi. Anası ilə söhbət kimi qələmə alınmış bu mənsur şeiri cəmi 37 yaş olan bir xanımın yazdığına inanmaq